

bylo odvolání z rozsudku žalobní žádosti vyhovujícího, tedy nájemní smlouvu zrušujícího, podati ve lhůtě §u 575 c. ř. s., tudíž ve lhůtě osmidenní.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatelé vytýkají, že, ačkoli nebyli v první stolici u okresního soudu zastoupeni advokátem, nebylo jim dáno v §u 432 druhý odstavec c. ř. s. uvedené poučení; a že také vyhotovení doručeného rozsudku neobsahovalo v §u 447 c. ř. s. předepsaného poučení. Práví pak, že v domnění, že platí pravidelná lhůta 14denní, kteréžto mínění zastávají ještě ve svém, na soud třetí stolice řízeném rekursu, ačkoli ten už byl sepsán advokátem, obrátili se na tohoto teprve dvanáctého dne a že tím způsobem byla jim vzata možnost, jednati před odvolacím soudem, což považují za zmatečnost dle §u 477 čís. 4 c. ř. s. Nelze jim v tom přisvědčiti. Byť i bylo správně, co tvrdí, nešlo by o zmatečnost právě uvedenou, protože, jak sami tvrdí, zmeškali zákonitou lhůtu k odvolání z důvodu vlastní domněnky, že tato lhůta činí 14 dnů. Porušení předpisu §u 432 odstavec druhý a 447 c. ř. s. samo o sobě nezpůsobuje zmatečnost dle §u 477 čís. 4 c. ř. s., neboť nedostatek poučení stěžovatelům nebránil, aby odvolání podali včas; opožděné podání odvolání zaviněno bylo dle jejich vývodů jedině tím, že si nevyžádali právem jimi postrádaného poučení dodatečně a že spolehli na své právní znalosti, považující, že v tomto případě platí čtrnáctidenní lhůta. Vždyť by byli povinni podati odvolání včas, i kdyby se jim od soudu první stolice o odvolací lhůtě dostalo právního poučení nesprávného, poněvadž odvolací lhůta, která je lhůtou konečnou (§ 128 c. ř. s.), nemůže býti ani nesprávným poučením soudním prodloužena. Ostatně stěžovatelé zastávají ještě v rekursu názor, že v této věci platí lhůta čtrnáctidenní, ač bylo příkazem rozvážlivé opatrnosti při tomto právním názoru, když si jej chtěli zachovati za neztenčení odvolacího práva, aby odvolání podali v osmidenní lhůtě §u 575 c. ř. s. Že jen o tuto lhůtu může běžeti, odůvodnil již rekursní soud správně a výstižně.

Čís. 3585.

Exekuci vnučenou správou jest zastaviti, pakli v dohledné době nepovede k úkoji vymáhajícího věřitele.

(Rozh. ze dne 5. března 1924, R I 170/24.)

Na dlužnickovy domy čp. 260 a čp. 488 byla vedena exekuce vnučenou správou. Roční činžovní výnos onoho domu činil 9477 Kč, tohoto 9.912 Kč. Pohledávce vymáhajícího věřitele předcházela pohledávka spořitelny města K., na niž bylo nezaplaceno na úrocích a umořovacích splátkách přes 25.000 Kč. Návrh dlužníka, by exekuce byla dle §u 129,

odstavec druhý, zrušena, s o u d p r v é s t o l i c e zamítl, r e k u r s n í s o u d exekuci zrušil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatelka má na mysli ochranný význam vnucené správy proti škodlivým pro věřitelstvo počinům dlužníkovým, jako jsou jmenovitě neplacení daní, úroků ze zajištěných kapitálů, znehodnocování budov a podobně. Ten význam ovšem vnucené správě nepopíratelně přísluší a význam ten došel do jisté míry uznání v §u 129 odstavec druhý ex. ř., který dává věřiteli na vůli, by k udržení vnucené správy potřebné peníze sám zakládal; přece však zůstává vůdčí zásadou zákona, jak plyne z předpisu §u 129 ex. ř., že úkojová exekuce smí býti vedena jenom potud, pokud vede k úkoji, a že nesmí býti vedena, když je konečný cíl každé exekuce úkojové — totiž úkoj vymáhajícího věřitele — vyloučen, byť ne na vždy, nýbrž třeba jenom na dlouhou dobu. Stěžovatelce nepodařilo se po této stránce vyvrátiti nejpodstatnější námitku rekursního soudu proti dalšímu trvání vnucené správy, že nezaplacené úroky a anuity z pohledávání spořitelny města K. dle předloženého dokladu činí 25.000 Kč a že proto v dohledné době nelze očekávati, že by dosaženo bylo výtěžků, kterých by mohlo býti užito k uspokojení vymáhajících věřitelů, což zajisté ve zvýšené míře platí ve příčině stěžovatelčina pohledávání vzhledem k jeho, pro tuto vnucenou správu a její výtěžky málo nadějnému pořadí. Nesejde na tom, že tato spořitelní pohledávka vážne vespolečně na více realitách, když tato okolnost ze zákona neubírá oprávněné ničeho na právu, žádati celé zaplacení úrokového nedoplatku z této vnucené správy.

Čís. 3586.

V tom, že poznamenána byla spornost vlastnictví (§ 61 knih. zák.) ku dražené nemovitosti po té, kdy bylo poznamenáno zahájení dražebního řízení, nelze spatřovati důvod k odložení exekuce vnucenou dražbou.

(Rozh. ze dne 5. března 1924, R I 175/24.)

Návrhu Adely K-ové, by odložena byla dražba polovice domu čp. 193 v K., vedená Josefem Č-em proti Václavu H-ovi, s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl, r e k u r s n í s o u d návrh zamítl. D ů v o d y: Návrh Adely K-ové v její žalobě proti dlužníku Václavu H-ovi, že vklad vlastnického práva pro dlužníka na polovině domu čp. 193 v K. je neplatný, že tato polovice domu jest jejím vlastnictvím a že má býti toto její vlastnické právo do pozemkové knihy vloženo, není právem, jež by nedopouštělo výkonu vnucené dražby této polovice domu dle §u 37 odstavec první ex. ř., poněvadž poznámka zavedení dražebního řízení ve příčině této dlužníkovy polovice domu zapsaná ve vložce čís. 833